

A HÍD-DÍJAZOTTAK MÉLTATÁSA

Két új könyv, két új név! Két alkotás, amely szemléletben, hangnemben kiegészíti egymást. Vasági Mária *Silentium album* című elbeszélésfüzére a múlt, a családtörténet bársonytokjába rejti mindazt, amiről ő is tudja, hogy mindörökre elveszett. Ismerős század eleji hangulat, amiről talán mindent tud róla az irodalom, amit tudnia kell, de Vasági Mária hozzátesz valamit, amit nagy elődei nem tettek meg: az ártatlan, gyermeki tekintetet. Ezt az ártatlanságot csak az idézheti meg, aki már megélte a borzalmakat. Vasági a romok alól néz vissza a mesékbe, s mi megdöbbenve vesszük tudomásul, hogy ezek a mesék a mi történetünkhöz tartoznak.

Mészáros Zoltán más irányba indult el. Vitatkozó irodalmi esszéiben, az *Úton a csók felé* című kötetében a dühös kortárs tekintetével méri fel a romokat. Ahhoz a fiatal nemzedékhez tartozik, amely nem engedheti meg magának az ártatlanságot. Neki e romok között kell élnie, vagy pedig búcsút kell vennie tőlük. Nem vesz búcsút, nem menekül, ezért a hűséget a tagadással kezdi. Ebben az esszékötetben jelen van a mindent átértékelés törekvése, máshogy nem is lehetne elképzelni a folytatást.

Két jellegzetes könyv érdemelte ki a nagy hagyománnyal rendelkező Híd Irodalmi Díjat. A díj megosztása nem a két elv összebékítése, nincs szükség erre, hiszen a két elv kiegészíti egymást. Ennek a felismerése ma különösképpen fontos. Irodalmunk, kultúránk drámai évtizedet élt át, voltak talán olyan évek is, amikor nem is tudtuk, mi lesz velünk. Most újra szét kell tekintenünk magunk körül és magunkban. Lehet, hogy e két könyv együtt arról szól, hogy az ólomévekkel partot értünk, mint Hemingway öreg halásza.